

IGRE U MOM SRCU

BALKON, DUNDO I LORKO...

Iz dokumentarca "Grad od Igara - Igre od Grada"

Piše: **Vedran Benić**

„Bila sam kurtizana u 'Dundu Maroju', Emica u Vojnovičevoj 'Taraci', kada je Kostaradio 'Oluju' na Dančama, a bila sam njegova studentica prve godine, daomi je izrežirati vile i proslavu u luci. U 'Othellu' Stuarta Burgea radila sam koreografiju i plesala kao djevojka s Cipra." Ovo mi je u jednom dahu izgovorila redateljica Ivica Boban, kada smo u proljeće snimali razgovore za dokumentarac o 70. obljetnici Igara (koprodukcija DLJI/HRT), čiji će prvi dio biti prikazan sutra, u nedjelju, 14.07. u ljetnom kinu „Jadran“. Ivica se u podjeli „Othella“ iz 1964. može naći pod djevojačkim prezime-nom Florschütz u ulozi II. ciparske žene. Zvezdicom je označena kao studentica zagrebačke Akademije, kao i drugi bezimena senatori, sluge, mornari i građani Cipra u predstavi, koji će kasnije postati ugledni dramski umjetnici: Neda Mamilović (Bajsić), Ratko Buljan, Angel Palašev, Đuro Utješanović, Marijan Radmilović.

Kosta Spaić, naime, uveo je praksu da akademci statiraju na Igrama, pa i oni koji su upisali režiju, te da se cjelokupni proces nastanka predstave mora događati u Dubrovniku. Njegov umjetnički suradnik u „Juliju Cezaru“ Petar Veček u razgovoru za TVZ 1969. iznio je podatak da te godine na Igrama sudjeluje 50 studenata zagrebačke Akademije, od kojih 25 statira u „Cezaru“. Znam, reći ćete, *tempi passati*, Igre su tada bile neprikosnovene. I to je istina, ali su i glumci tada bili spremni na mnogo odricanja, samo da sudjeluju i stvaraju na Igrama. Članovi Ivičine ekipa iz „Pozdrava“ i „Kugla glumišta“ radeći predstavu „Play Držić“ (1978.) sami su očistili Lazarete, u njima vježbali i spavali po podu, na prostirkama.

O svemu ovome i mnogobrojnim drugim zanimljivostima, poput Kunčevićevog „uspješnog“ glumačkog debija na Igrama, u dokumentarcima „Grad od Igara, Igre do Grada“, ako ne već u prvom di-

jelu u ovu nedjelju, onda u drugom koji će biti prikazan u ponedjeljak, 19.08. također u kinu „Jadran“. S tim dokumentarcima proteklih 7-8 mjeseci Igre su mi metaforički uselile u kuću, jer sam ih radio u obiteljskoj radionici, sa sinom Lukšom. No, što reći za one obitelji kod kojih su glumci i fizički uselili i to dugi niz godina. Laura i društvo iz „Dunda Maroja“ u režiji Bojana Stupice ušli su u kuću obitelji Dragičević davne 1955./56. godine i posvojili njihov balkon, izgrađivši k tome golemu konstrukciju ispod njega. Kosta Spaić (1964.-1971.) zadržao je balkon, ali ambijentalno očistio „Dunda“ od nepotrebne scenografije, jednako kao i nažalost neuspješni „Dundo“ Tomislava Radića (1981.) od kojeg se zbog urnebesne „Kafetarije“ (1978.-1987.) mnogo očekivalo. Balkon nije zaobišao ni Vlado Štefančić u Jusić-Stražičićevom musicalu „Dundo Maroje“ (1989.), jednako kao ni razigrani i vedri Dolenčićev „Dundo“ (1995.-1996.).

A što kada uz glumce dodatno useli i televizijska tehnika, ona starsinska s golemim reflektorima, što se dogodilo u vrijeme pionirskog TV snimanja predstave „Na taraci“ u Gružu 1964. „Dubrovački vjesnik“ je zapisao: „Možete zamisliti kako je izgledalo stanovnicima ove kuće u kojoj su desetine ljudi po cijelu noć rasvjetljivali reflektorima dvorište i vrt, hodali, govorili i razumljivo, često puta bili i bučniji nego što bi to trebalo biti. Pa ipak obitelj Kerstečanek je ne samo sve to trpila nego i aktivno sudjelovala i zajedno s cijelom ekipom strepila da li će uspjeti snimanje. Za uspomenu na te bučne noći ovoj obitelji je ostao mali psić Lorko kojem je posljednje noći nakon uspješno završenog snimanja nadjenulo ime doajen glumačke ekipe Lino Šapro. Taj psić se okotio neposredno prije nego što su započela snimanja 'Na taraci' i jedini je ostao u kući domaćina od brojne svoje subraće.“

Bez takvog odnosa Dubrovčana, Igre ne bi dogurale do 70. obljetnice!